

Piano, piano...

Het groene hart van Italië wordt Umbrië ook wel genoemd, vanwege de uitgestrekte natuur en uiteraard de ligging, in het midden van Italië, nergens grenzend aan de zee.

Umbrië heeft veel te bieden aan schitterende oude steden en dorpjes, kerken, etruskische opgravingen, uitgestrekte natuur, het Trasimeense meer, watervallen in het zuiden, beroemde kunstwerken en prachtige landschappen.

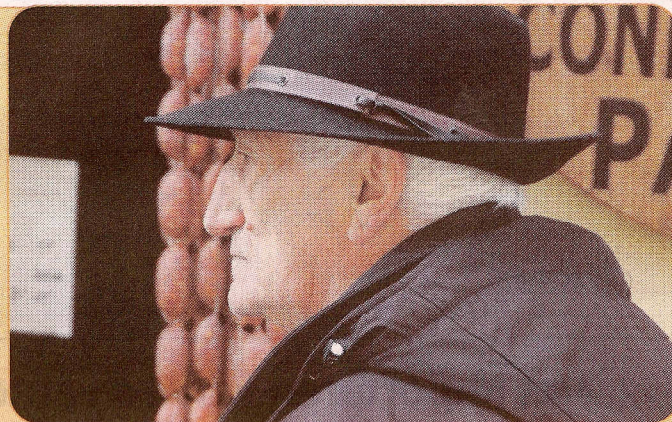
Umbrië heeft van alles wat, behalve een kustlijn. Dat is wellicht echter een voordeel, want Umbrië blijft hierdoor relatief rustig en weinig toeristisch.

De bewoners van Umbrië zijn van oorsprong grotendeels van boerenafkomst. Umbrië is pas een aantal tientallen jaren in ontwikkeling, met her en der wat kleine industrie-tjes en bedrijffjes. Voor die tijd was er een kleine rijke top-laag en verder was iedereen boer. Er waren weinig boeren die zelf eigenaar van hun land waren, iedereen werkte voor de grote landeigenaren. Het was dus behoorlijk arm.

De ouderen die je nu in Umbrië overal ziet, hebben zichzelf, met behulp ook van de tijden die verandering meebrachten, uit die armoede op weten te werken. Er werd hard gewerkt en veel gespaard. Terugkijkend vonden de meeste ouderen het een mooie tijd, waarin families samenwerkten om het graan op tijd binnen te krijgen en men elke avond bij elkaar kwam buurten, een kaartje leggen of roddelen over anderen. Eens in de zoveel tijd werd er een feest gegeven, ze dansten en zongen en dansten nog wat meer.

De ouderen kijken met weemoed terug naar die onschuldige tijden, zonder rekeningen op de bank, de tijden dat ze de maatschappij om hen heen nog begrepen.

Deze ouderen zie je overal in Umbrië. Ze zitten op de bankjes in de dorpen of staan bij de bakker (je ziet ze zelden in supermarkten). Ze scharrelen over weilanden op zoek naar groente of voer voor de konijnen of ganzen. Ze houden stug vast aan wat ze kennen middels de uitge-

breide moestuin, de kippen, konijnen, gansen en duiven die ze houden en op gezette tijden opeten. Soms hebben ze nog een wijngaardje waar ze, niet altijd met succes, zelf wijn uit maken (gelukkig heeft technologie en moderne kennis van zaken ook voordelen en wordt bijvoorbeeld wijn er vaak beter op als iemand met kennis van zaken zich aan het maken ervan wijdt). Deze ouderen rijden ook in de bekende driewielers (apocar) en trekken zich er niets van aan dat ze oponthoud op de wegen veroorzaken. Het woordje haast kennen ze niet. Wat ze wel kennen is een wereld dichtbij de natuur. Elk plantje heeft een lokale naam en iedereen weet of je het kunt eten en zo ja en combinatie waarmee het dan lekker is. Andere plantjes moet je hebben wegens de heerlijke worteltjes. Zodra er paddenstoelen de grond uitschieten krijgen ze een soort paddenstoelenkoorts en kunnen niet thuis blijven. Grote mand aan de arm, laarzen aan de voeten en de zeer scherpe blik op de grond, speurend naar sporen van paddenstoel. Van meters afstand weten ze welke de goede zijn. Ze koken op houtgestookte kachels en verwarmen het huis hier ook op.

Het is een wereld die langzaam verdwijnt, zoals alles altijd verandert. Toch hoop ik dat de kleinkinderen op tijd de liefde voor het buitenleven oppakken en er op die manier iets van deze prachtige en vriendelijke, onthaaste cultuur zal blijven bestaan.

Willemijn